

Arrest

nr. 175 864 van 6 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 4 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 april 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. POOLS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 25 augustus 2011 een asielaanvraag in. Op 19 november 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het beroep werd verworpen bij arrest nr. 123 328 van 29 april 2014.

1.2. Verzoeker diende op 20 juni 2014 een aanvraag om verblijfsmachtiging in overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 12 april 2016 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.10.2014 werd ingediend door : (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene verwijst naar zijn geboortebewijs, dat nog steeds in het bezit zou zijn van het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Echter, een geboortebewijs kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboortebewijs bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde” (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).

Betrokkene haalt aan dat hij geen overige documenten kan vragen aan zijn familie in Sierra Leone, omdat zij deel uitmaken van de Soko Bana die hem zouden zoeken. We merken op dat het hiervoor vermelde geboortebewijs naar betrokkene werd opgestuurd vanuit Sierra Leone met poststempel 27.08.2012, terwijl betrokkene zich reeds sinds 24.08.2011 in België bevond. De bewering van betrokkene wordt aldus weerlegd door objectieve stukken uit het administratief dossier (zie beslissing CGVS d.d. 20.11.2013).

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag is dus niet vervuld.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Gelet op het gestelde in punt 3.1. kan de verwerende partij niet gevolgd worden in haar betoog dat het verzoekschrift een middel ontbeert.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Uit onderstaand betoog kan worden afgeleid dat verzoeker, in wat kan worden beschouwd als een enig middel, in een eerste onderdeel, ingeleid door de woorden *“begin van identiteit”*, de schending beoogt op te werpen van de materiële motiveringsplicht, in een tweede onderdeel, ingeleid door de woorden *“buitengewone omstandigheden”*, de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoogt op te werpen en in een derde onderdeel, ingeleid door de woorden *“onredelijk lange termijn”*, het rechtszekerheidsbeginsel en het beginsel van de redelijke termijn beoogt op te werpen.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Bewijs van identiteit

Verzoeker bracht bij zijn aanvraag voldoende bewijzen bij van zijn eigen identiteit. Aan de identiteit van verzoeker kan dan ook niet meer getwijfeld worden.

Verzoeker verwijst inderdaad naar de geboorteakte die hij reeds in origineel bijbracht bij zijn asielprocedure. Ten onrechte meent men dat dit onvoldoende is.

De voorwaarde van het identiteitsbewijs is geen louter vormelijke voorwaarde, maar dient om de aanvrager te kunnen identificeren zodat er kan worden geoordeeld of er ‘buitengewone omstandigheden’ aanwezig zijn om de 9bis-aanvraag in België in te dienen. Het gaat aldus om een inhoudelijke voorwaarde. De overheid moet voor dergelijke inhoudelijke voorwaarden rekening houden met alle elementen van het aanvraagdossier.

Verzoeker brengt bij zijn aanvraag o.a. ook de overlijdensakte van zijn vader bij en bewijzen ter ondersteuning van zijn situatie. Al deze elementen samen bewijzen duidelijk de identiteit van verzoeker waardoor voldaan is aan inhoudelijke voorwaarde van het identiteitsbewijs.

Het is voor verzoeker inderdaad enorm moeilijk om de nodige bewijzen vast te krijgen. Hij verblijft zo bijvoorbeeld sinds 2011 in België en kon pas in 2012 aan zijn geboortebewijs geraken. Ten onrechte wordt dit nu aangehaald als reden om zijn aanvraag onontvankelijk te verklaren. Een nationaal identiteitsbewijs bijbrengen blijft voor verzoeker zo goed als onmogelijk aangezien hij hiervoor contact zou moeten opnemen met zijn familie, die hem dood wil. Via het consulaat is verzoeker er echter na lange tijd toch in geslaagd een kopie van zijn paspoort bij te brengen (stuk 6-7).

Dit stuk ondersteunt dan ook de eerder bijgebrachte stukken waardoor de identiteit van verzoeker vaststaat.

De materiële motivatie van de bestreden beslissing faalt dan ook naar feit en recht hetgeen een schending inhoudt van de motivatieplicht, een van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. De beslissing dient dan ook te worden vernietigd.

Buitengewone omstandigheden:

Verzoeker bracht in zijn aanvraag verschillende elementen naar voor die buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van art. 9bis van de Wet van 15 december 1980.

De Raad van State heeft in verschillende arresten bepaald dat de "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in art. 9bis omstandigheden betreft die het uitzonderlijk moeilijk maken om naar het land van oorsprong terug te keren om daar de aanvraag tot verblijf te doen (RvS, Arrest n°129.228, 12/3/2004, R.D.E n°127,2004, p.68-70). De term "buitengewone omstandigheden" dient tegemoet te komen aan behartigenswaardige humanitaire situaties (RvS, Arrest n°99.392, 2/10/2001). De Raad van State geeft zelfs toe dat de term is versoepeld in het voordeel van de verzoekende vreemdelingen (RvS, Arrest n°103.146, 04/02/02, R.D.E n°117,2002, p.130).

De regels van behoorlijk bestuur bepalen dan ook dat het principe van de proportionaliteit dient te worden toegepast bij de beoordeling van de bijzondere omstandigheden waarbij het doel van de Wet en de gevolgen voor de verzoeker tegen elkaar worden afgewogen (RvS, Arrest n°58.869, 01/04/96)

In casu brengt verzoeker verschillende buitengewone omstandigheden aan.

Verzoeker vreest te worden gedood indien hij zou terugkeren naar Sierra Leone. Hij brengt hiervoor het krantenartikel i.v.m. de dood van zijn vader en de vraag naar zijn verblijfplaats bij alsook verschillende brieven die vermelden dat hij gezocht wordt.

Er is ook geen Belgisch consulaat of ambassade in Sierra Leone waar hij het verblijf kan aanvragen. Ook dit kan in aanmerking worden genomen als buitengewone omstandigheid.

Als redenen ten gronde verwijst dhr. [K.] naar zijn langdurig verblijf in België en zijn maatschappelijke integratie. Hij verblijft ondertussen al bijna 5 jaar onafgebroken in België.

Hij heeft verschillende vrienden gemaakt en heeft ondertussen werk gevonden. Hij werkte al meer dan jaar, in 2013 en 2014. Hij wenst niet afhankelijk te zijn van het OCMW of enige andere sociale instelling en wil op zijn eigen benen staan, hetgeen hij bewezen heeft dat hij kan.

Verzoeker verwijst ook naar de instructie van 19 juli 2009. Ondanks het feit dat deze instructie werd vernietigd, wordt de inhoudt nog steeds als een niet bindende richtlijn gebruikt. Bij het nemen van de beslissingen heeft het bestuur een discretionaire bevoegdheid waarbij zij, zoals eerder bepaald, het principe van de proportionaliteit dienen toe te passen.

Bovenstaande redenen dienen dan ook zeker in aanmerking te komen voor buitengewone omstandigheden zoals bepaald in art. 9bis van de Wet van 15 december 1980.

Onredelijk lange termijn:

Verzoeker verwijst als laatste punt naar de bijzondere lange termijn van zijn procedures. Hij heeft allereerst bijzonder lang op zijn asielbeslissing moeten wachten, van 24 augustus 2011 tot en met 19 november 2013. Ook nu heeft de procedure enorm lang geduurd. Hij diende zijn aanvraag in op 20 juni 2014 en kreeg pas een beslissing tot onontvankelijkheid op 12 april 2016, bijna twee jaar later. Op die tijd is zijn aanvraag zelfs niet eens ten gronde behandeld.

Verzoeker verwijst dan ook naar de algemene beginselen van behoorlijk bestuur die duidelijk geschonden zijn door de onredelijk lange termijn waarbinnen de aanvraag van verzoeker behandeld werd. Zowel het formele zorgvuldigheidsbeginsel als het formele en materiële rechtszekerheidsbeginsel worden geschonden door de overheid die na 2 jaar nog geen beslissing heeft genomen over de onontvankelijkheid van de aanvraag en verzoeker niet eerder op de hoogte brengt van de onvolledigheid van zijn dossier.

Hierbij moet zeker rekening gehouden worden met het feit dat de uiteindelijke beslissing enkel maar de beslissing van het CGVS d.d. 19-11-2013 overneemt en aldus eigenlijk ook faalt in de materiële motiveringsplicht. Het overnemen van die beslissing mag zeker geen twee jaar duren."

3.2. Voor wat betreft het eerste onderdeel van het middel dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:
- *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken*
- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

3.4. In casu wordt verzoekers aanvraag onontvankelijk verklaard aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat *“de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980 [...]”*. Het door verzoeker overgemaakte geboortewijs wordt beoordeeld evenals verzoekers argument dat hij geen andere stukken kan verkrijgen van zijn familie omdat ze deel uitmaken van de Soko Bana die hem zouden zoeken, waarna de verwerende partij concludeert, *“De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag is dus niet vervuld”*.

3.5. Er dient te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit *“aantoot”* (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12). De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat *“een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is”* en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf *“niet anders dan onontvankelijk [kan] verklaard worden”* (Parl.St., Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

3.6. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat een geboorteakte toch zou volstaan. Een geboorteakte toont niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document, zoals de bestreden beslissing terecht opmerkt en waartegen verzoeker niets inbrengt. Het stuk bevat voorts, zoals de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds opmerkte in de in punt 1.1. bedoelde beslissing, geen enkel objectief element zoals een foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens,.. waarmee verzoeker kan bewijzen dat hij de persoon is die met het document wordt bedoeld. De Raad kan de door de verwerende partij gedane beoordeling van de geboorteakte dan ook niet kennelijk onredelijk achten. De Raad ziet voorts niet in hoe een overlijdensakte die handelt over het overlijden van verzoekers vader tezamen met een geboorteakte kan aantonen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden inzake het identiteitsbewijs. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat blijkens de in punt 1.1. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, deze reeds vraagtekens plaatste bij het toen ook al door verzoeker neergelegde overlijdensattest. Er wordt door deze instantie opgemerkt dat dit een jaar na het overlijden van verzoekers vader werd opgesteld en dat er in het land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst, waarbij er allerhande documenten tegen betaling kunnen worden verkregen. De bewijswaarde van dit overlijdensattest werd dan ook bijzonder relatief geacht.

3.7. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift opnieuw dat het enorm moeilijk is om de nodige bewijzen vast te krijgen omdat zijn familie hem dood wil omdat ze deel uitmaken van de Soko Bana, maar dit kan

de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Bovendien past het om wederom te verwijzen naar de in punt 1.1. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Deze hechte immers geen geloof aan verzoekers verklaringen inzake een vrees voor vervolging door de Soko Bana.

3.8. Verzoekers overtuiging ten slotte dat de overgemaakte stukken wel degelijk volstaan en dat hiermee zijn identiteit met voldoende zekerheid komt vast te staan, kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen

3.9. De Raad kan niet nalaten op te merken dat de gehele betwisting achterhaald is aangezien verzoeker in zijn verzoekschrift aankondigt dat hij erin geslaagd is een kopie van zijn paspoort bij te brengen. Hij verwijst hiervoor naar de stukken 6 en 7 gevoegd bij het verzoekschrift maar de Raad kan de wettigheid van de bestreden beslissing niet gaan beoordelen aan de hand van stukken waarover de verwerende partij niet beschikte toen ze de bestreden beslissing trof. Het staat verzoeker vrij deze ter appreciatie voor te leggen aan de verwerende partij via het indienen van een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.10. Het betoog ter ondersteuning van het tweede onderdeel van het middel waarin verzoeker uitweidt over buitengewone omstandigheden is niet dienstig aangezien de bestreden beslissing hierover geen uitspraak doet. Verzoekers betoog kan dan ook geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het tweede onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

3.11. In het derde onderdeel van het middel brengt verzoeker aan dat de bestreden beslissing te lang op zich heeft laten wachten, zeker nu ze volgens hem niet meer doet dan de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van november 2013 over te nemen.

3.12. Verzoeker toont niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing, die zijn verblijfstoestand niet wijzigt, eerder had moeten worden genomen. De eventuele vaststelling van een schending van de redelijke termijnvereiste heeft hoe dan ook niet tot gevolg dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoeker zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). Het gegeven dat een beslissing enige tijd op zich laat wachten kan voorts bij verzoeker niet de verwachting scheppen dat het een positieve beslissing zou zijn.

3.13. Verzoekers betoog dat de bestreden beslissing niet meer doet dan de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van november 2013 over te nemen, mist manifest feitelijke grondslag. De bestreden beslissing doet duidelijk uitspraak over de door verzoeker ter ondersteuning van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag aangevoerde stukken ten bewijze van zijn identiteit. Dat de verwerende partij hierbij zijdelings opmerkt dat het overgemaakte geboortewijs nog in het bezit is van het Commissariaat-generaal kan bezwaarlijk worden beschouwd als een overname van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Evenmin is het de verwerende partij verboden om bij de beoordeling van het argument van verzoeker dat geen andere stukken kunnen overgelegd worden ten bewijze van de identiteit, de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erop na te slaan en hierin gemaakte vaststellingen mee te nemen.

Het derde onderdeel van het middel is niet gegrond.

Dienvolgens is het enig middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA